

Vini re si kuvëndon burri me zemër prej
gurri kur dikush e ka fyer:

S' kam bajtë marre se kam lë,
S' kam çue marre kurr te shpija,
Si t' a kallxon njitash alltija!"

Një tjetër dragua nuk shëkon se është në
vdekje sipër po u le shokëvet këto fjalë:

"Me i thanë nanës mos kja për muc,
Kja hutën qi s' më ka qilluel!"

Këtë amanet u le shokëvet edhe një trim i
dytë kur shëkon se do vdesë:

"Thoni djali t' është martue,
Vodh Zot! se ç' nuse muer?
Muer tre pluma në krahnuer!"

Për nuse muar tre pullumba në krahnuer!
Kësaj i thonë trimni, me të vëritet trimni!

Këto që përmënimë më lart pasqyrojnë më
tepër trimërinë individuale. Mos pandejmë se
kolektivisht Mirdita bie poshtë. Dyke lëftuar
kundra fqinjëve të saj për nonjë diferencë që ka
patur me ta, nuk "ka bërë me marrë fisin e vet".
Prandaj dëgjon të thonë:

"Jam Mirdita qi i lla nâm
Qi laçë nâm or tuj luftue
Tre qint huta m' pan' e rrethue!"

Ja edhe një tjetër:

"Hajt Mirdita t' a dhasht Zoti,
Të bajm luft si nep zakoni".